

§ 224 ex. ř. naložiti s pohledávkami naznačenými v § 14 druhý odstavec knih. zák. při rozvrhu nejvyššího podání.

Čís. 9458.

Nekalá soutěž (zákon ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n.).

Jde o nekalou reklamu, rozšiřovala-li firma obchodní oběžníky, v nichž neprávem tvrdila, že rozhodnutím ministerstva byla její známce pro zboží přiznána v Československu ochrana. Odvozovati ochranu pro provedení známek i v jiné než černé barvě nelze z toho, že byla povolena ochrana známkám v provedení černém.

Ucházela-li se firma o mezinárodní protokolaci známky země původu bez výslovného prohlášení, že určitá barva má být rozlišující značkou této známky, byl zápisem v mezinárodním rejstříku chráněn jen tvar známky, nikoliv i její barva.

(Rozh. ze dne 13. prosince 1929, Rv I 129/29.)

Žalovaná, říšskoněmecká firma, rozšiřovala v tuzemsku oběžník, v němž tvrdila, že její značce pro zboží: oranžové pásy a oranžové pásy s oranžovým pruhem uprostřed byla rozhodnutím pražského ministerstva v Československu přiznána ochrana. Z toho vyvozovala výlučné právo uváděti do obchodu podšívkové látky opatřené oranžovými pásy a oranžové pásy s oranžovým pruhem uprostřed a varovala obchodníky před prodejem výrobků jiných firem. Žalující tuzemská firma domáhala se žalobou soudního výroku, že jest žalovaná povinna, by ustala činiti nebo rozšiřovati údaj: »Československé ministerstvo přiznalo ochranu v Československu známkám: Oranžové pásy a oranžové pásy s oranžovým pruhem uprostřed a žalovaná má v příčině těchto pásů výhradné právo«. Procesní soud první stolice žalobu zamítl. Důvod y: Označení, záležející v úzkém pruhu na každé podélné straně tkaniny, pokud se týče v úzkém pruhu na každé podélné straně tkaniny a v pruhu uprostřed tkaniny, bylo v roce 1911 žalovanou u říšského patentového úřadu v Berlíně tím způsobem přihlášeno, že byla vyobrazení pásů a středního pruhu provedena v oranžové barvě. K mezinárodnímu rejstříku v Bernu byla tato označení žalované nejprve v roce 1924 přihlášena a vyobrazení pásu, pokud se týče středního pruhu černě provedeno, při čemž nebylo udáno, že se tato barva požaduje jako složka rozlišující. Druhá přihláška k mezinárodnímu rejstříku se stala v roce 1926, pásy a prostřední pruh byly na vyobrazeních provedeny oranžovou barvou a v popisu bylo řečeno, že pásy, pokud se týče pásy a střední pruh jsou oranžové. Ve všech přihláškách k mezinárodnímu rejstříku bylo se odvoláno na zápis v zemi původu ze dne 13. května 1911, čís. 155.733, pokud se týče čís. 155.734 a známky ty byly zapsány v mezinárodním rejstříku dne 13. prosince 1924 pod čís. 39.407, pokud se týče 39.408 a 1. dubna 1926 pod čís. 46.341, pokud se týče 46.342. Ve svém, žalobkyní předloženém úředním vysvědčení uvádí ministerstvo obchodu, že byla mezi-

národním známkám čís. 46.341/2 Bern tuzemská ochrana rozhodnutím ze dne 9. června 1926, čís. 1470/26 odepřena, že toto rozhodnutí pro nepodání stížnosti k nejvyššímu správnímu soudu nabylo moci práva a že následkem toho zmíněné mezinárodní známky nepožívají tuzemské právní ochrany. Z rozhodnutí ministerstva obchodu ze dne 22. prosince 1927, č. j. 3608/27 vyplývá, že žalovaná byla, hledíc ke zrušovacímu nálezu nejvyššího správního soudu ze dne 13. října 1927, č. j. 20.432/27, vyzvána k předložení dalších dokladů o tom, že se její mezinárodní známky čís. 39.407/8 vžily a že, ana doklady ty předložila, těmto jejím známkám podle § 6 čís. 2 věta 2. pařížské smlouvy byla v tuzemsku poskytnuta právní ochrana. Na dotaz soudu potvrdilo ministerstvo obchodu, že byla známkám čís. 39.407/8 Bern, které jsou jen černě provedeny, na základě dokladů prokazujících vžitost oranžových pásů pro žalovanou firmu přiznána v tuzemsku platnost. Odpověď na dotaz soudu, zda se podle zdejšího známkového práva vztahuje právní ochrana známky zapsané v černém tisku i na její barevné provedení, ministerstvo obchodu s poukazem na § 30 zák. o ochr. známek odenřelo. Za tohoto stavu věci nemůže býti žaloba uznána za oprávněnou. Není sporu o tom, že se jednání žalované stalo ve styku obchodním, že mělo za předmět soutěž a že na ni mohlo k prospěchu žalované míti vliv; tím však ještě není vyčerpána skutková podstata přestoupení zákona o nekalé soutěži. Především nemůže jíti, jak míní žalobkyně, o případ § 10 zákona, neboť ten předpokládá snižování cizího podniku, čehož tu není. Na místo § 1 zákona, jehož se žalobkyně dále dovolává, a jehož jako povšechného předpisu má býti použito jen, pokud nepostačují zvláštní ustanovení zákona, mohlo by býti použito § 2 zákona o nekalé soutěži; než ani toho s úspěchem. Jest jisto, že pozastavený oběžník žalované má údaje o poměrech jejího podniku, a že údaje ty byly učiněny veřejně. Kdyby byly nesprávné, jak tvrdí žalobkyně, byly by ovšem způsobilé klamati a tím při soutěži zjednati přednost podniku žalované na škodu jiných soutěžitelů, takže by tu mohla býti skutková povaha § 2 zák. o n. s. Než podle mínění soudu nutno údaje žalované pokládati za správné. Ministerstvo obchodu arcit' rozhodnutím ze dne 9. června 1926 odepřelo mezinárodním známkám žalované v oranžovém provedení čís. 46.341/2 ochranu, ale rozhodnutím ze dne 22. prosince 1927 jen černě provedeným mezinárodním známkám žalované čís. 39.406/7 právní ochranu v tuzemsku proto přiznalo, že na základě předloženého materiálu bylo prokázáno, že se oranžové pásy pro žalovanou vžily. To dopouští logicky jen ten závěr, že ministerstvo obchodu přes dřívější odepření ochrany mezinárodním známkám čís. 46.341/2 oranžovému provedení značky žalované firmy dodatečně ochranu přiznalo. Neboť, kdyby bylo při známkách čís. 39.407/8 mělo na mysli jen jejich černé provedení, bylo by musilo žádané registrování odepřítí, poněvadž o tom, že se černé provedení vžilo, důkaz proveden nebyl a byly předloženy doklady jen o vžitosti oranžového provedení. Podle čl. 1. zák. ze dne 17. března 1913, čís. 63 ř. zák. nutno ovšem při posuzování, zda se označení k registrování hodí, vzítí zřetel k veškerým skutkovým okolnostem, zejména k trvání užívání známky, jak na ni pohlížejí súčasťněné kruhy ob-

chodní. Při rozhodování o registraci známky jde hlavně o to, zda se známka ve súčasněných kruzích obchodních pokládá za tak význačnou pro zboží, že podle ní se všeobecně usuzuje na původ zboží ze žadatelova podniku, jinými slovy, zda se označení vžilo. Jestliže tedy ministerstvo obchodu v rozhodnutí ze dne 22. prosince 1927 zjišťuje, že se mezinárodní známky 39.407/8 jako označení zboží z podniku žalované vžily a jestliže, jakž vyplývá z výnosu ze dne 19. června 1928, došlo k tomuto zjištění na základě materiálu prokazujícího vžitost oranžových pásů pro žalovanou firmu, nemůže to býti chápáno jinak, než, že rozhodnutím ministerstva obchodu provedení zmíněné známky v oranžových barvách měla býti poskytnuta ochrana. Mohlo by se sice poukázati k tomu, že podle povahy věci známka může požívatí ochrany jen tak, jak byla zapsána a veřejnosti oznámena, kdežto známka žalované v oranžovém provedení až dosud zapsána není, nýbrž jen v provedení černém. Že jest tu neshoda mezi ministerským rozhodnutím ze dne 22. prosince 1927 a zápisem (registrací), nelze sice popírati, ale právě tak jest tomu ohledně registrování v zemi původu, v Berlíně, a registrováním u mezinárodní kanceláře v Bernu. Jak totiž vyplývá z příloh byla žalovanou její známka u patentového úřadu v Berlíně přihlášena v provedení oranžovém, kdežto u mezinárodní kanceláře se tato přihláška stala nejprve v roce 1924, v provedení černém a na tomto základě byl zápis v Berlíně registrované známky pod čís. 39.407/8 povolen. To se vysvětluje čl. 3. madridské dohody ze dne 14. dubna 1891, že se barva jako rozlišující značka zápíše jen tehdy, když si přihlašovatel na ni výslovně činí nárok a to v přihlášce, připoje známku v barevném provedení, zvlášť prohlásí. Nestane-li se tak, nutno podle smyslu cit. článku míti za to, že známka není vázána na určitou barvu a má býti chráněna v každé barvě. Podle čl. 1. téže dohody mají míti poddaní neb občané každého ze smluvních států možnost zajistiti si ochranu svých, v zemi původu k uložení připuštěných továrních neb obchodních známek ve všech ostatních smluvních státech uložení příslušných známek u mezinárodní kanceláře v Bernu a děje se uložení to prostřednictvím úřadu příslušné země původu. Ve svém výnosu potvrzuje ministerstvo obchodu, že byly známky čís. 39.407/8, 46.341/2 v Bernu na základě týchž německých známek čís. 155.733 a 155.734 zapsány. Avšak ať se to má jakkoli s otázkou, zda má býti ochrana oranžového provedení známky žalované firmy v tuzemsku pokládána za řádně povolenou, čili nic, jest hleděti k tomu: Zákon ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n. směřuje hlavně proti nekalé soutěži. Naznačuje to již jeho pojmenování a dochází to výrazu v největší části ustanovení zákona. Případy, kde se vlastnosti té nevyžaduje, jako na příklad § 17, podle kterého majitel podniku může býti o zdržení neb o odstranění žalován, ačkoliv o závadném jednání svého zaměstnance vůbec nevěděl nebo věděti nemusil, jsou jen výjimky, nepadající na váhu. Základní myšlenka, na které je cit. zákon vybudován, že v obchodním styku má býti jen čestně postupováno a že nemá býti bráněno čestné, nýbrž jen nekalé soutěži, musí býti pokládána v souzeném případě za jedině rozhodující, a věru sotva by mohlo býti pochybným, že žalovaná, když obchodní ministerstvo na

základě zjištěné vžitosti oranžových pásů její známce ochranu poskytlo, a hledíc ke shora zmíněné, u mezinárodní kanceláře prováděné praxi, mohla býti a musila býti bezelstného přesvědčení, že její oranžové známky v tuzemsku právní ochrany skutečně požívají a že tedy nemohla jednati nekale, jestliže tuto okolnost u veřejnou známost uvedla. Soud tudíž došel k závěru, že se jednání žalované nepřičí zákonu o nekalé soutěži, a musila proto býti žalobní žádost zamítnuta. **O d v o l a c í s o u d** uznal podle žaloby. **D ů v o d y:** Nesprávné právní posouzení věci shledává žalující firma v tom, že procesní soud dospěl na základě důkazů k nesprávnému prý závěru, že zápis černě provedených známek č. 39.407 a 39.408 u mezinárodního úřadu pro ochranu živnostenského vlastnictví v Bernu kryje i v Československu právoplatné užívání známek v oranžových barvách a i ministerstvo obchodu přiznalo oranžovým známkám výslovně ochranu. Odvolací soud nemohl se připojiti k právním závěrům soudu procesního a shledal tudíž, že odvolací důvod nesprávného právního posouzení tu jest. Při tom vzal věcná zjištění prvního soudu, pokud přicházejí v úvahu a pokud procesním soudem na podkladě po ruce jsoucích důkazních prostředků byla učiněna, za podklad pro své rozhodnutí, poněvadž jednáním odvolacím nedoznala změny (§ 498 c. ř. s.). Jest tedy nejprve jisto, že oboje známky žalované strany u říšského úřadu patentního v Berlíně, tedy v zemi původu, pod číslem 155.733 a 155.734 od roku 1911 byly zapsány, a to s tímto popisem: 1. označení spočívá v uspořádání oranžového úzkého pruhu na každé podélné straně tkaniny (čís. 155.733) a 2. označení spočívá v uspořádání oranžového úzkého pruhu uprostřed tkaniny, který je shora dvojnásob široký než pruh postranní (čís. 155.734). Žalovaná dále dala zapsati obě své známky do mezinárodního rejstříku mezinárodního úřadu pro ochranu živnostenského vlastnictví v Bernu pod čís. 39.407 a 39.408 od roku 1924, při čemž však v přiložených vyobrazeních známek pruhy vyznačila v barvě černé, aniž by se však byla vyjádřila a k své přihlášce sdělila vyžadovanou barvu (madrid. úmluva čl. 3). Tak byly známky v mezinárodním úřadě zapsány, tedy bez označení barev, poněvadž to nebylo žádáno. Jen s tím se mělo ministerstvo obchodu v Praze ve smyslu čl. 6 č. 2 pařížské smlouvy z roku 1883, čl. 5. madridské úmluvy ze 14. dubna 1898 a čl. 1 novely o ochraně známek z roku 1913 pro případ odmítnutí zabývatí. Těmto oběma známkám čís. 39.407 a 39.408, které byly předloženy v černém provedení, byla posléze rozhodnutím ze dne 22. prosince 1927 č. j. 3608/27 přiznána ochrana, ovšem na základě průkazního materiálu, v němž se mluví o oranžových pruzích, které se ve súčasněných obchodních kruzích vžily jako označení zboží žalované firmy. První soud dovozuje neprávem z toho, že ministerstvo mělo jen průkazní materiál v provedení oranžovém, že chránilo známky v tomto provedení, poněvadž mu značky zboží v černém provedení vůbec nebyly předloženy a muselo by tudíž ochranu pro takovéto známky odmítnouti. Tento závěr procesního soudu překročuje stav věci a nevšímá si, že ministerstvo zabývá se jen s mezinárodně zapsanými známkami 39.407 a 39.408, které však byly zapsány jen v černém provedení. Podle sdělení ministerstva nevědělo toto vůbec, zda

jsou známky v Německu provedeny v černém tisku či kolorovaně. Rozhodnutí ministerstva nebyl procesní soud oprávněn změnit a dávat mu jiný výklad, neboť o otázce, zda komu přísluší výlučné užívací právo k známce, u níž jako rozeznávací znamení přichází přirozeně v úvahu i barva, rozhoduje podle § 30 zák. o ochr. zn. jediné ministr obchodu. Že ministerstvo obchodu v tuzemsku chránilo jen známky v černém provedení, vyplývá i z toho, že nepřiznalo ochranu známek s oranžovými pruhy a pásy, jak byly později pod číslem 46.341 a 46.342 u mezinárodního úřadu v Bernu zapsány. Žalovaná cení si zřejmě to, že oranžová barva jako rozeznávací znak byla vytčena, neboť v oběžníku, z kterého žaloba vychází, jest výslovně řeč jen o této barvě. Čl. 3 madridské úmluvy však uvádí: »Vyžaduje-li ukladatel, by barva byla rozeznávacím znakem jeho známky, jest ho přidržeti k tomu, by to výslovně prohlásil a k přihlášce připojil sdělení, které uvádí vyžadovanou barvu nebo seskupení barev«. Dále jest uvedeno v prováděcím předpisu úmluvy, pokud se týče mezinárodního registrování továrních a obchodních známek, revidovaném ve Washingtonu 2. června 1911 v čl. 4 poslední odstavec: »V případě, o který jde ve čl. 2, oznámení (totiž o vykonaném zápisu v mezinárodním úřadě) mimo to uvede vklad v barvách a bude mu připojen barevný otisk známky«. To se však u známek 39.407 a 39.408, kterým byla v Československu přiznána ochrana, nestalo. V Bernu jest zapsána jen figurální součást známky 39.407 a 39.408, nikoli však barva, a poněvadž jen tyto dvě známky v tuzemsku byly chráněny, jest udání v oběžníku ohledně oranžových pruhů a oranžových středních pásů nesprávné. Tomu neodporuje čl. 6. pařížské smlouvy. Bylo na žalované, by na barvy upozornila, když si dala zapsati známky 39.407 a 39.408 v Bernu, jakž to později skutečně pod 46.341 a 46.342 učinila. Když pak ministerstvem obchodu posléz jmenovaným známám ochrana nebyla přiznána, nepoužila opravného prostředku a nechala tento zamítající nález vejíti v moc práva. Že podle říšskoněmeckého zákona o ochraně známek zboží jest dovoleno, je-li označení přihlášeno nekolorované, jeho vypracování barevné, nemůže se přirozeně vztahovati na Československo a nemůže na shora uvedených skutečnostech nic měnit. Z těchto úvah vyplývá, že v tuzemsku známky připuštěny jsou jen v černém provedení a že procesní soud v tomto ohledu věc právně nesprávně posuzoval. Nesprávným je však i závěr procesního soudu, že bylo žalobu i proto zamítnouti, že žalovaná nejednala »nekalé«, poněvadž byla bezelstná. K tomu uvažoval prvý soud o nadpisu § 2 zák. o nekalé soutěži »nekalá« reklama. Sám § 2 zákona proti nekalé soutěži mluví zcela všeobecně o způsobilosti oklamati, aniž by se dotýkal otázky zavinění. Jen, je-li žádána podle tohoto ustanovení zákona odst. 5 náhrada škody, jest podmínkou, by jednající věděl aneb věděti musel, že jeho údaje jsou způsobilé oklamati a zjednati tím soutěžiteli na úkor jiných soutěžitelů přednost při soutěži. O úmyslném oklamání mluví i § 3 zák. o nek. sout. Ze slova »oklamati« nelze ještě o sobě vyvozovati, že musí býti prokázána nekalost. Způsobilost oklamati tu jest, když údaje u třetí osoby musí nebo mohou vzbuditi nesprávnou představu, takže, užije-li se § 2, jenž jediné v souzeném případě přichází

v úvahu, stačí k uskutečnění skutkové podstaty nesprávný údaj, který se skutečností nesouhlasí. Procesní soud i v tomto ohledu vyšel z nesprávného právního posouzení, jímž došel k zamítavému rozhodnutí. Poněvadž jsou tím dány veškeré znaky použitého ustanovení zákona — ostatní byly prvním soudem již správně uváženy — bylo odvolání vyhověno a uznáno podle žaloby.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

Dovolání opřenému o dovolací důvody § 503 čís. 3 a 4 c. ř. s. nebylo přiznání oprávnění. Jádrem sporu jest otázka, zda se žalovaná firma prohřešila proti zákonu o nekalé soutěži ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n., je-li pravdou, že v obchodních oběžnících, které rozšiřovala, neprávem tvrdila, že rozhodnutím pražského ministerstva byla její značce pro zboží »oranžové pásy« a »oranžové pásy s oranžovým pruhem uprostřed« přiznána v Československu ochrana. Kdyby bylo pravdou, že žalované tvrzená ochrana nebyla propůjčena, bylo by její jednání posuzováno jako nekalou reklamou ve smyslu § 2 odst. (1) a (2) zák. čís. 111/1927, ježto by šlo o veřejné rozšiřování údajů o poměrech vlastního podniku, které by byly způsobitelné oklamání a zjednatí tím podniku tomuto na úkor jiných soutěžitelů přednost při soutěži, totiž o rozšiřování údaje o oprávnění, jehož se podniku ve skutečnosti nedostává a který působě šalivě, byl s to, by podniku žalované získal a rozšířil okruh odběratelů a odbyl vůbec na úkor jiných soutěžitelů. Jde tedy o to, zda jest pravdivým tvrzení žalované oběžníky rozšiřované, že byla rozhodnutím pražského ministerstva její značce pro zboží »oranžové pásy« a »oranžové pásy s oranžovým pruhem uprostřed« přiznána v Československu ochrana. V tomto směru se dovolatelka marně snaží vyvrátiti správný názor odvolacího soudu, že v tuzemsku nemá chráněné své známky v provedení oranžovém. Jest především na omylu, tvrdíc, že její známky zapsané v Bernu r. 1924 a 1926 jsou totožné proto, že se při nich vždy bylo odvoláváno na zápis v zemi původu, na známky protokolované v Berlíně pod čís. 155.733/4. Známky tyto jsou sice totožné co do tvaru, nikoli však co do výpravy (barvy) pokud má býti také chráněna. Rozdílu toho byla si vědoma i dovolatelka, neboť po původním zápisu z roku 1924 v mezinárodním rejstříku v Bernu jen v provedení černém (zn. čís. 39.407/8), dala své známky zapsati v roce 1926 také v provedení oranžovém (čís. 46.341/2). Ministerstvo obchodu přiznalo však ochranu jen známkám čís. 39.407/8 a výslovně ji odepřelo známkám čís. 46.341/2 (provedení v barvě oranžové) setrvavši při svém odporu ve smyslu čl. 6 pařížské úmluvy ze dne 20. března 1883 a čl. 5 madridské úmluvy ze dne 14. dubna 1891 (obě revidované v Bruselu dne 14. prosince 1900 a ve Washingtonu dne 2. června 1911). Odvozovati ochranu pro provedení známek v barvě oranžové ze známek čís. 39.407/8 nelze, poněvadž pod tímto číslem jsou výslovně chráněny jen známky v provedení černém. (srov. rozh. ze dne 30. září 1927 č. j. Zm II 431/26 čís. 2912 sb. n. s. tr.). Okolnost, že ministerstvo co do těchto známek upustilo

od svého odporu na základě předloženého materiálu oranžového, jest nerozhodná a nelze z ní usuzovati na ochranu známek v provedení oranžovém, an tomu odporuje vlastní výrok dotyčného ministerského rozhodnutí. Není tu tedy vytýkaného rozporu se spisy a ocitá se dovolatelka sama v rozporu s obsahem rozhodnutí ministerstva ze dne 22. prosince 1927, čís. 3608, tvrdíc, že jí byla přiznána známám čís. 39.407/8 ochrana pro provedení v barvě oranžové. Odvolací soud dal tomuto rozhodnutí výklad, který z něho jedině vyplývá. Soud druhé stolice musil se však nezbytně zabývati čl. 3 madridské úmluvy, neboť jí lze vysvětliti, proč usilovala žalovaná o mezinárodní ochranu svých známek, zapsaných v zemi původu, dvakráte, což jest právě podkladem stěžejní otázky sporu, totiž, zda má žalovaná v tuzemsku chráněny své známky i v provedení oranžovém. Dovolatelka nemůže pro sebe nic vytěžit ani z předpisu čl. 6 pařížské úmluvy, podle něhož každá v zemi původu řádně zapsána tovární neb obchodní známka má býti v ostatních svazových zemích připuštěna k uložení a chráněna »tak jak jest« (zásada: »telle-quelle«), neboť přehlíží čl. 3 úmluvy madridské. Ucházela-li se v roce 1924 o mezinárodní protokolaci své známky země původu bez výslovného prohlášení, že určitá barva má býti rozlišující značkou této známky, byl zápisem v mezinárodním reistříku chráněn jen tvar známky, nikoli také barva, jen potud byla chráněna známka země původu »tak jak jest«. Teprve opětovnou žádostí z roku 1926 usilovala žalobkyně o mezinárodní ochranu svých známek v o r a n ž o v é b a r v ě, které sice dosáhla, nikoli však i pro tuzemsko, kde jí byla pravoplatně odepřena. Odvolací soud posoudil věc správně po právní stránce, dovolání není odůvodněno a nemohlo mu býti vyhověno.

Čís. 9459.

Třebas jest rukojemství obchodem, jest vyhověti požadavku písemnosti, byla-li platnost rukojemství podle vůle stran učiněna závislou na podpisu smlouvy.

Nestačí, že svědci podepsavší znamení rukv (§ 886 obč. zák.) podepsali smlouvu dodatečně, nýbrž se vyžaduje, by byli přítomni při vepsání znamení ruky. Svědci musí býti osobami rozdílnými od stran (účastníků).

(Rozh. ze dne 13. prosince 1929, Rv I 291/29.)

Žalující společenstvo domáhalo se na žalované zaplacení polovice 15.000 Kč s přísl., které uvěřilo jejímu synu Josefu W-ovi podle písemné smlouvy ze dne 22. listopadu 1923, k níž prý žalovaná společně s Františkem G-em přistoupila jako rukojmí a plátce vlastnoručním podpisem smlouvy. Žalovaná popřela, že se vůbec za syna zaručila, zejména že přistoupila ke smlouvě ze dne 22. listopadu 1923 jako rukojmí a plátce vlastnoručním podpisem této smlouvy, neboť prý neumí psáti a, vyskytuje-li se ve smlouvě její znamení ruky, jest to padělek. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto